

prima instanță: I. Potînga  
instanța de apel: A. Panov, A. Minciuna, M. Moraru

## ÎNCHEIERE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție

În componență:  
Președintele ședinței,  
Judecătorul

Tatiana Vieru  
Iurie Bejenaru, Oleg Sternioală

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de SA „Termocom”, în procedura falimentului,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată formulată de Curăraru Larisa împotriva SA „Termocom”, în procedura planului, privind anularea ordinului de reducere a statelor de personal, instituirea comisiei de predare-primire a documentelor și bunurilor materiale, de concediere, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru absență forțată de serviciu, încasarea penalităților și dobînzii de întîrziere, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, prin care apelul declarat de Curăraru Larisa a fost admis, casată hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 02 aprilie 2015 și pronunțată o nouă hotărîre,

### c o n s t a ț ă :

La 01 iulie 2011, Curăraru Larisa a formulat cerere de chemare în judecată împotriva SA „Termocom”, în procedura planului, privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat reclamanta că, la 02 august 2010, a fost angajată la SA „Termocom” în calitate de inspector pe control. În atribuțiile de serviciu îi revenea efectuarea lucrărilor de secretariat.

Din considerentele că, în cancelarie nu se ducea evidența corectă a documentației, pentru a face ordine în registrele corespunzătoare, a fost nevoită să lucreze și în afara orelor de program. Ulterior, Valeriu Munteanu, directorul resurse umane, a aprobat necesitatea creării unei secții de secretariat și astfel, în baza ordinului nr.349 p/01 din 15.10.2010, a fost numită în funcția de șef al Secției Secretariat.

Menționează reclamanta că, din momentul reorganizării în baza ordinului indicat, înregistrarea și evidența documentelor a putut fi desfășurată conform cerințelor normative. Precizează că, erorile și greșelile ivite în activitatea Secției secretariat se datorau subalternei, Elena Bălan, angajată și protejată de către Valeriu Munteanu. Indicațiile și sarcinile aduse la cunoștință Elenei Bălan, nu se executau, ba chiar subalterna, prin diverse acțiuni, demonstrativ, evita să le îndeplinească.

Sușține că situația creată nu a putut-o ameliora pe cale amiabilă, din care motiv, la 10 ianuarie 2011, a înaintat în adresa directorului, Mihail Cernei, o notă de serviciu, solicitând aplicarea măsurilor prevăzute de Codul Muncii pentru neexecutarea atribuțiilor de serviciu.

La 17 ianuarie 2011, repetat, a prezentat notă de serviciu cu privire la situația și abaterile disciplinare comise de către Elena Bălan, inspector superior în Secția secretariat, la care, a anexat și un proiect de ordin privind aplicarea sancțiunilor disciplinare față de Elena Bălan.

În rezultat, la 19 ianuarie 2011, a fost emis ordinul nr.18 cu privire la perfecționarea statelor de personal, prin care s-a decis lichidarea Secției secretariat și crearea unor noi subdiviziuni: Secția relații cu publicul și protocol și Biroul dactilografieră și multiplicare.

În temeiul ordinului, au fost reduse toate unitățile din Secția secretariat, inclusiv, cea de șef secție.

Prin ordinul nr.21 din 21 ianuarie 2011, a fost obligată să predea documentele, dosarele, ștampilele și bunurile materiale.

La 04 aprilie 2011, în temeiul art.8 alin. (1) lit. c) Codul muncii, a fost emis ordinul nr.148-p cu privire la desfacerea contractului individual de muncă.

Consideră reclamanta că, concedierea ei s-a efectuat cu multiple încălcări și abateri de la prevederile legale.

Invocă reclamanta că, art. 88 alin. (1) lit. a) Codul muncii, stabilește că angajatorul va emite un ordin cu privire la lichidarea unității motivat din punct de vedere juridic, însă, în ordinul nr. 18. din 19 ianuarie 2011, nu se indică motivul juridic de lichidare a unităților, în așa fel, fiind încălcată procedura.

Textul ordinului reflectă că, de facto, unitățile nu au fost reduse, dar transferate și respectiv, incluse în cadrul Secției relații cu publicul și protocol și în cadrul Biroului dactilografieră și multiplicare, fapt ce confirmă, încă o dată, lipsa argumentării juridice a lichidării Secției secretariat.

Indică reclamanta că, în organigrama SA „Termocom”, anexată la procesul-verbal nr.05, aprobat de Consiliul de Administrație la 18 februarie 2011, se indică locul Biroului dactilografieră și multiplicare, precum și a Serviciului imagine și comunicare (în ordinul nr. 18 - Secția relații cu publicul și protocol), în structura organizatorică. Astfel, se deduce că noua structură organizatorică a fost aprobată de organul de conducere la data de 18 februarie 2011, iar ordinul nr.18 la 19 ianuarie 2011, diferența reprezentând o lună, deci temeiul juridic de emitere a ordinului nu a fost întrunit.

Menționează reclamanta că, în art.88 alin. (1) lit. b) Codul muncii, se stabilește termenul de preavizare a salariatului a cărei unitate urmează a fi redusă. Termenul respectiv este unul prohibitiv și constituie 2 luni înainte de data lichidării unității de reducere a numărului sau a statelor de personal.

Conform alin. (1) art. 183 din Codul muncii, în caz de reducere a numărului sau a statelor de personal, de dreptul preferențial de a fi lăsați la lucru beneficiază salariații cu o calificare și productivitate a muncii mai înaltă. Astfel, prin prisma acestor prevederi, în opinia reclamantei, soluționând chestiunea privind reducerea numărului sau a statelor de personal, administrația este în drept, în limitele profesiilor și funcțiilor similare, să efectueze regruparea salariaților și să transfere un lucrător mai calificat, funcția căruia se reduce, cu consimțământul lui, în altă funcție, concediind din această funcție, în baza temeiurilor indicate, lucrătorul mai puțin calificat.

Consideră că SA „Termocom” a ignorat prevederile alin. (1) art. 183 din Codul muncii și a numit în funcțiile nou create persoane mai puțin calificate.

Reieșind din circumstanțele expuse, consideră reclamanta că, ordinul nr.18 din 19.01.2011, este unul ilegal și pasibil de a fi anulat pe motiv că este neargumentat din punct de vedere juridic.

Solicită Curăraru Larisa, anularea ordinelor emise de SA „Termocom” nr. 18 din 19.01.2011, nr. 21 din 21.01.2011 și nr. 148-p din 04.04.2011; restabilirea în funcția deținută anterior concedierii - șef al Secției secretariat, cu încasarea din contul SA „Termocom” a sumei despăgubirii pentru absență forțată de la serviciu și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău din 02 aprilie 2015, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, apelul declarat de Curăraru Larisa a fost admis și casată hotărârea primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care, acțiunea a fost admisă și anulate ordinele emise de SA „Termocom” nr.18 din 19.01.2011, nr.21 din 21.01.2011 și nr.148-p din 04.04.2011. De asemenea, a fost restabilită Curăraru Larisa în funcția deținută anterior concedierii – șef al Secției secretariat și s-au încasat din contul SA „Termocom” suma despăgubirilor pentru absența forțată de la muncă, cu titlu de salariul reținut, în mărime de 385050 de lei, și penalitățile de întârziere a plății salariului pentru perioada 05.04.2011 - 25.11.2015, în sumă de 10895,97 de lei. S-a încasat din contul intimatului, SA „Termocom”, în beneficiul apelantei, Curăraru Larisa, prejudiciul moral, în mărime de 12860 de lei.

La 19 ianuarie 2016, SA „Termocom”, în procedura falimentului, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015 și menținerea hotărârii Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău din 02 aprilie 2015.

În motivarea recursului, a invocat recurentul că hotărârea instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, fiind încălcate și aplicate eronat normele de drept material și procedural.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Examinând înscrisurile anexate la dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că decizia instanței de apel a fost pronunțată la 25 noiembrie 2015 și expediată în adresa părților la 09 decembrie 2015. (f.d. 234)

Dovada de recepție a copiei deciziei instanței de apel, la materialele dosarului, nu este.

Ținând cont de cele indicate, Colegiul constată că recursul este declarat în termen.

Conform art.439 alin.(2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 18 februarie 2016, Curtea Supremă de Justiție a expedit în adresa intimatei, copia recursului declarat de SA „Termocom”, în procedura falimentului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței. (f.d. 12, Vol. II)

La 14 martie 2016, Curăraru Larisa a depus referință la recursul declarat de SA „Termocom”, în procedura falimentului, solicitând respingerea recursului ca nefundat și juridic neargumentat.

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, sus-indicatul recurs este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acesta nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicând corect normele de drept materiale și procedural.

Colegiul consideră că, argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante și declarative, motiv pentru care, acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea hotărârii emise de instanța de apel.

În conformitate cu prevederile art.433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar precizează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că, motivele indicate nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a actelor judecătorești, recursul exercitat având caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În context, completul învederează, prin prisma jurisprudenței CEDO că, „...art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Totodată, instanța de recurs precizează că potrivit articolului 13 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, precum și să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcel contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, instanța de apel pronunțându-se în modul corespunzător.

Un asemenea recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, care sînt similare argumentelor invocate în cadrul judecării pricinii, au fost luate în

considerație la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SA „Termocom”, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de SA „Termocom”, în procedura falimentului, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,  
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Oleg Sternioală